

CAPELAS E SANTUARIOS DO CONCELLO DA ESTRADA

Francisco Azurmendi Iglesias

Trala definitiva consolidación da parroquia galega como núcleo articulador do espazo xa na lonxana época altomedieval, a igrexa pasa a erixirse no edificio máis sobranceiro do territorio que aquela abarca asumindo deste modo o seu dobre papel como referente visual e ámbito de evanxelización e labor pastoral.

Sen embargo a Igrexa, institución que a través do seu clero rural coñecía moi de cerca a relixiosidade popular e a proclividade do campesiño a desviarse en ritos e cerimoniais que non sempre se atían á ortodoxia católica, moi pronto se viu na necesidade de controlar aquela tendencia mediante o establecemento do culto a determinados santos ou a cristianización de certos lugares onde se erguerían as conseguíntes ermidas, capelas ou santuarios. Hai que pensar, pois, que a construción de edificios deste tipo, que proliferaron especialmente a partir do século XVII, sería observado con especial satisfacción pola autoridade diocesana, non só porque deste modo se completaba a xa de por

sí densa rede de influencia sobre o territorio rural, senón tamén porque, deste modo, se canalizaba debidamente aquela inmensa explosión de relixiosidade e devoción que se produciu no orbe católico trala celebración do Concilio de Trento.

Francisco Azurmendi Iglesias, que xa nos ofreceu (A Estrada, miscelánea histórica e cultural, nº 5, 2002) unha mostra do seu benfacer fotográfico, recibiu con agrado o encargo do **Museo Manuel Reimóndez Portela** de efectuar unha catalogación fotográfica das capelas e santuarios que se conservan no ámbito territorial do Concello da Estrada, tarefa que logrou a plena satisfacción, coa única limitación da ausencia de dúas ou tres capelas privadas, ó carecer do conseguinte permiso dos seus propietarios ausentes. Malia a estas carencias, facilmente subsanables, o traballo de Azurmendi logrou sobradamente o seu dobre obxectivo de catalogación e publicación dun patrimonio que, nalgúns casos se encontra en serio perigo de desaparición.

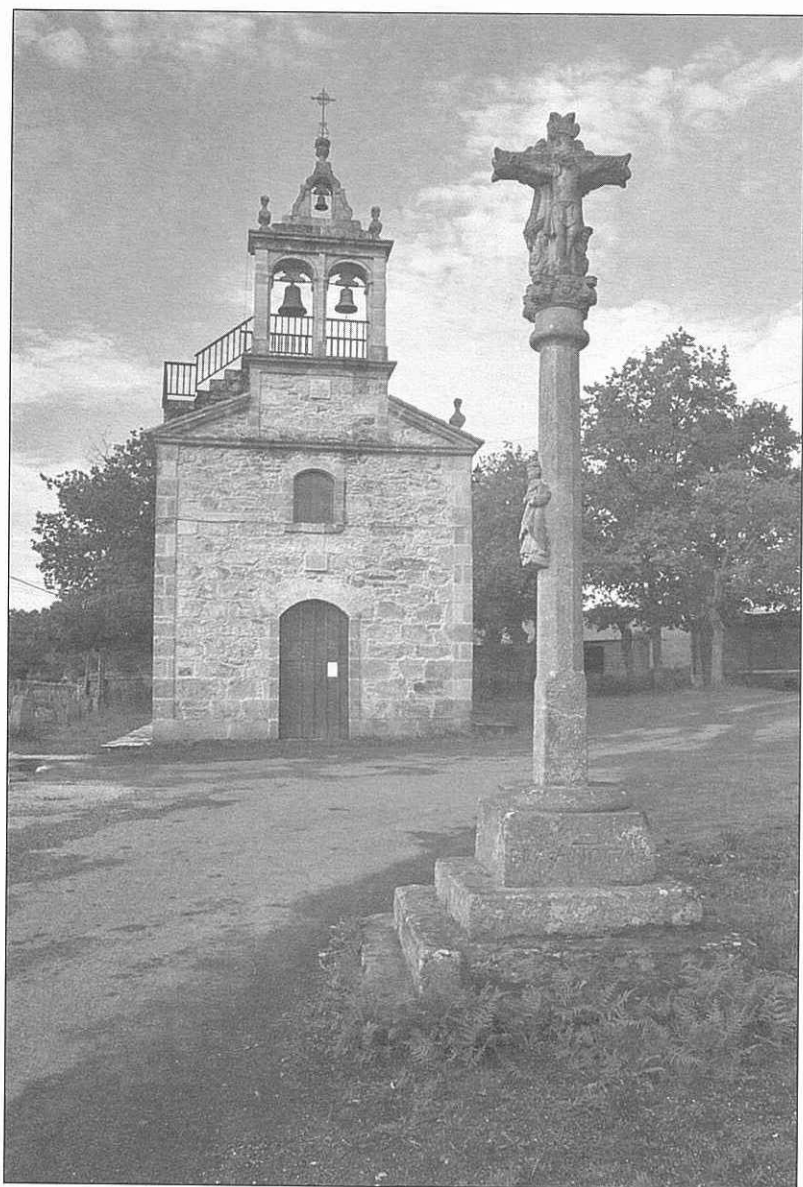
A revisión vagarosa destas case trinta fotografías pon en evidencia o dominio da técnica fotográfica, perceptible na perfección dos encadres ou nas logradas composicións dos espazos e os volumes arquitectónicos, mais tamén a inequívoca vocación do autor como fotógrafo da natureza. Desta mestizaxe xorde esta colección onde cada capela, rural ou pacega, cada humilde ermida, logra a súa ubicación perfecta nun ámbito natural no que se encontra harmoniosamente integrada, sen máis discorancias que a presenza de certos elementos adventicios de evidente mal gusto, aínda que, afortunadamente, facilmente eliminables.

San Ildefonso. Alcaria-Guimarei.

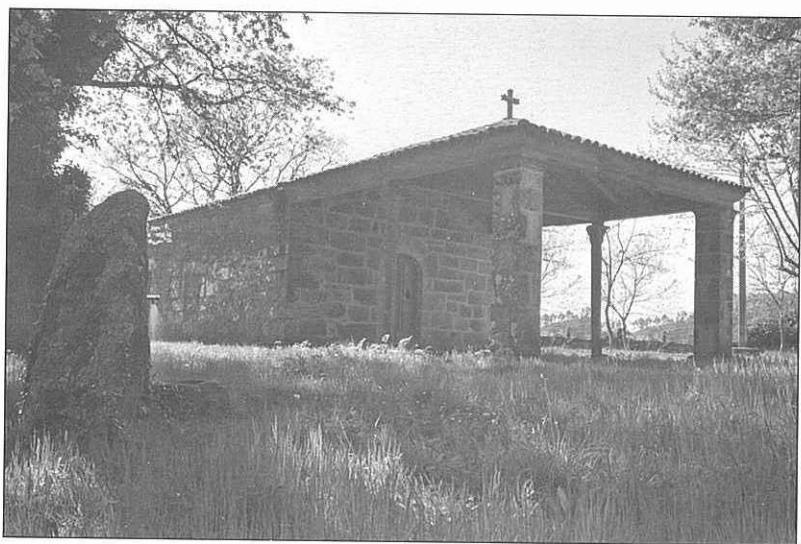
Os Milagros de Requián.

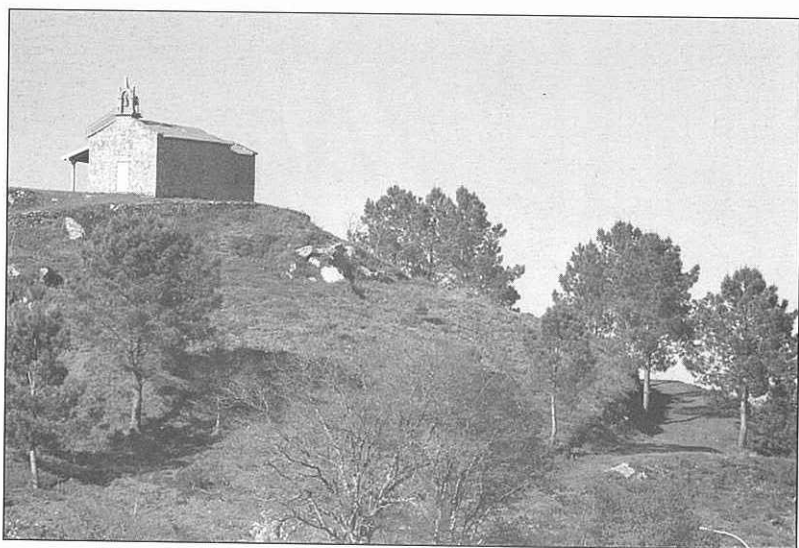
A Virxe de Aránzazu. Santa Cristina de Veá.

O Amparo. Berres.

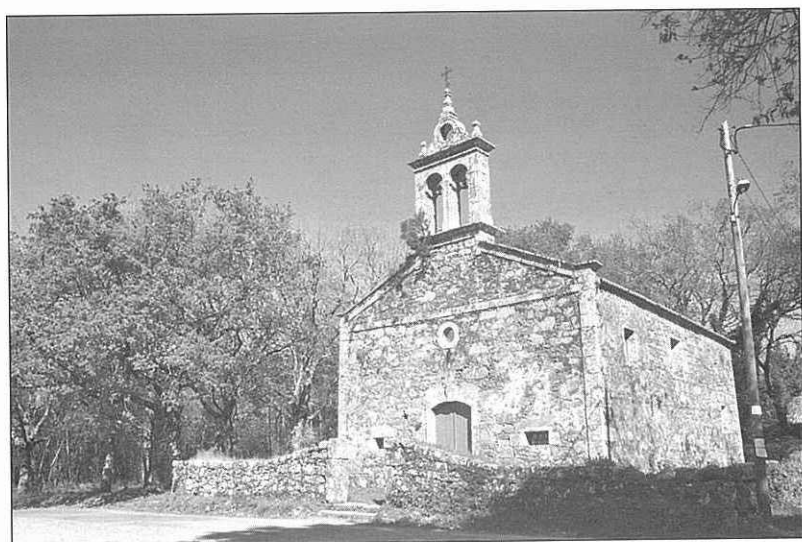
A Saleta. Loimil.

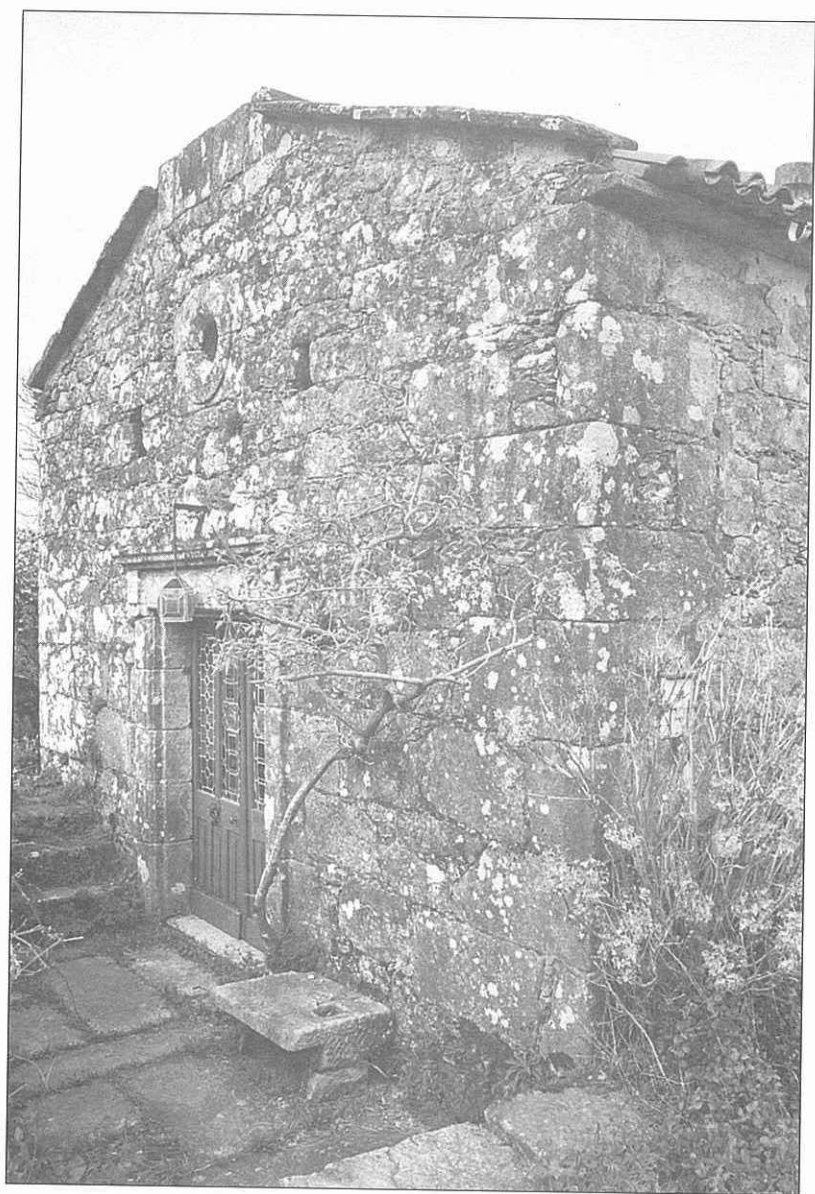
Castrovite. Orazo.

San Lois. Orazo.

San Vicente. Riveira.

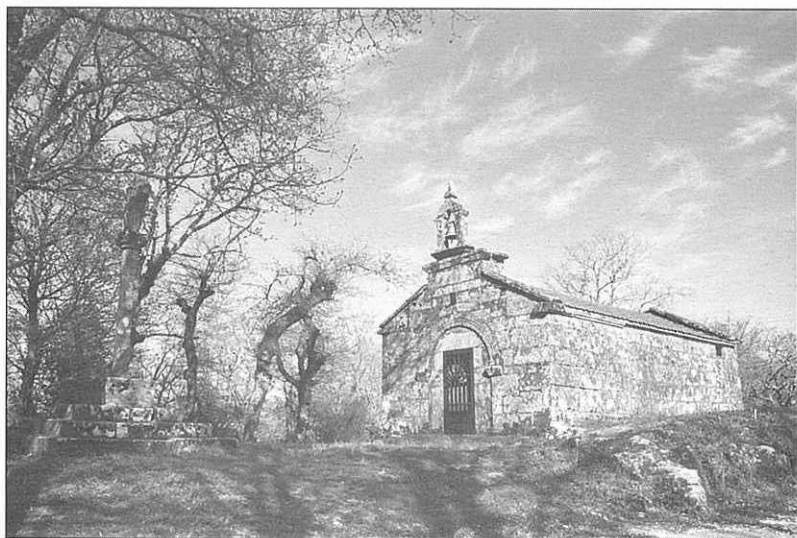
Capela do Carme. Barcala.

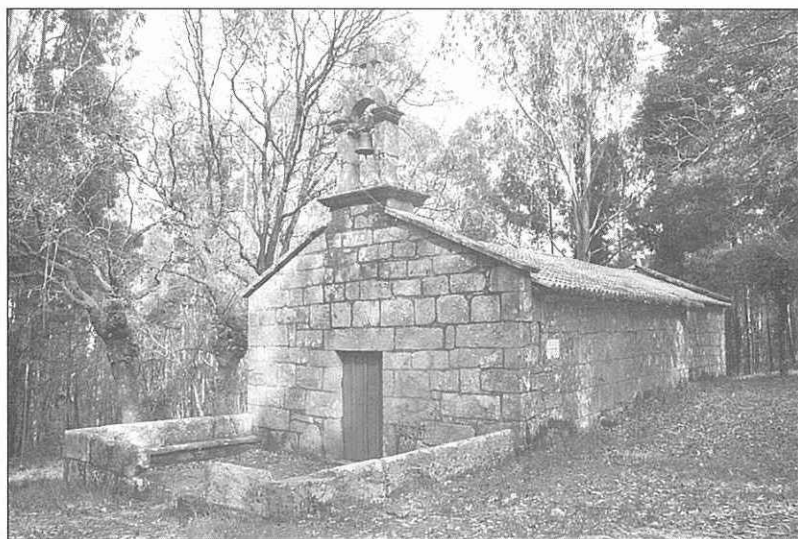
San Antonio. Pazo de Oca.

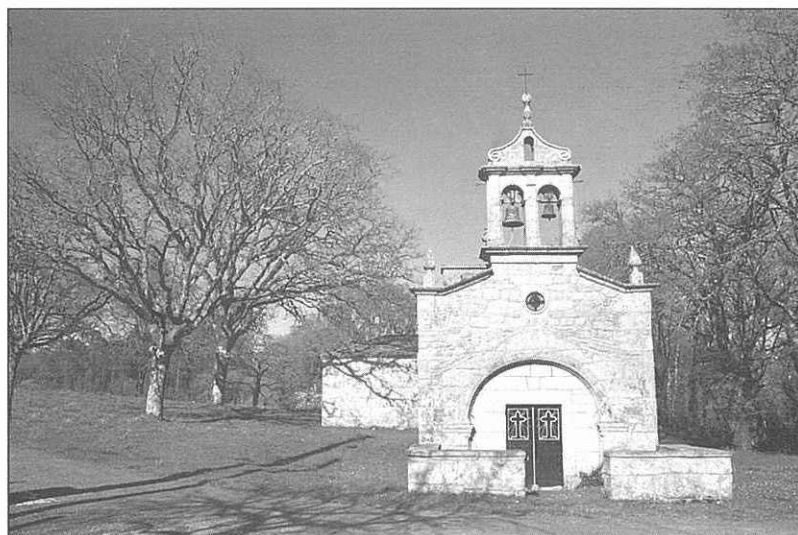
Capela do Pazo de Valiñas. Callobre.

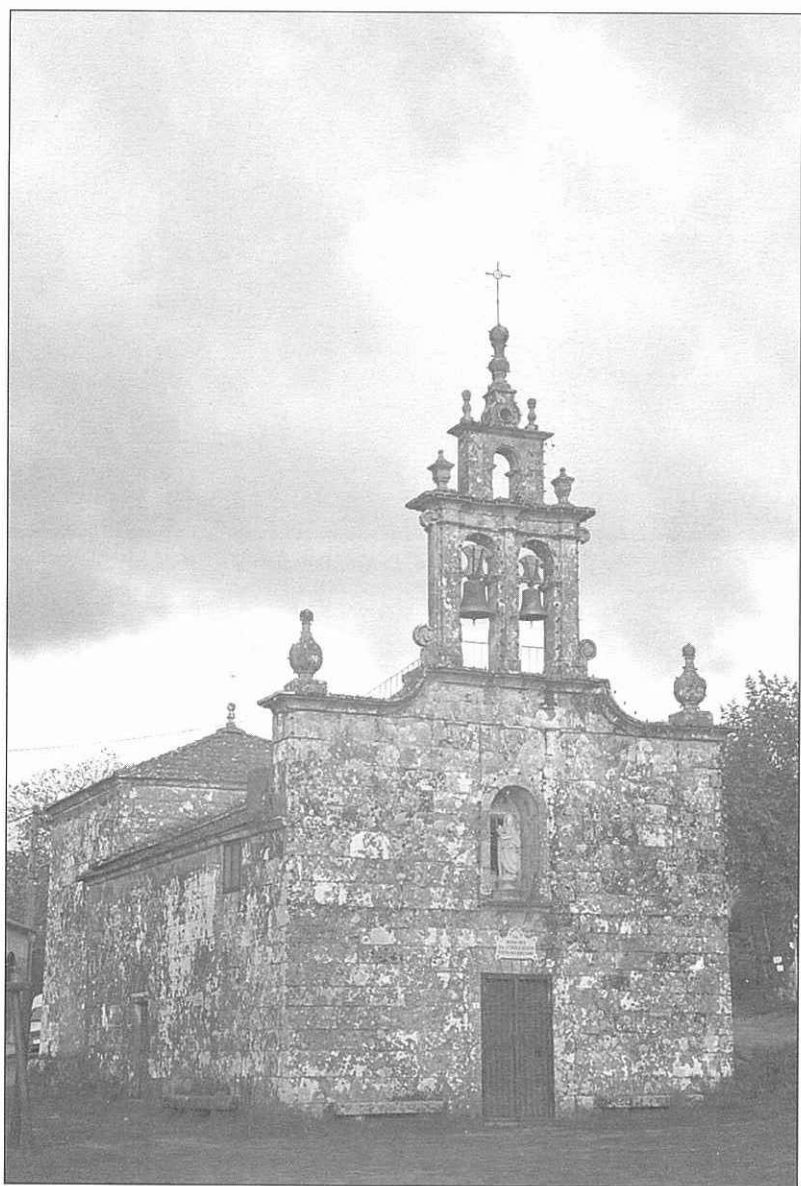
Capela do San Blas. Codeseda.

San Humberto. Caeiro, Barcala.

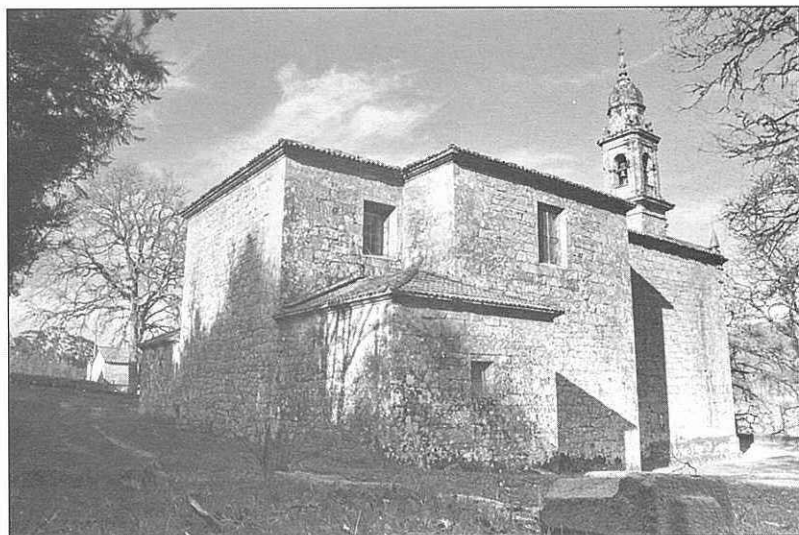
Capela da Ascensão. Arca.

A Consolación. Tabeirós.

Capela de Santa Lucía. Cabanelas, Liripio.

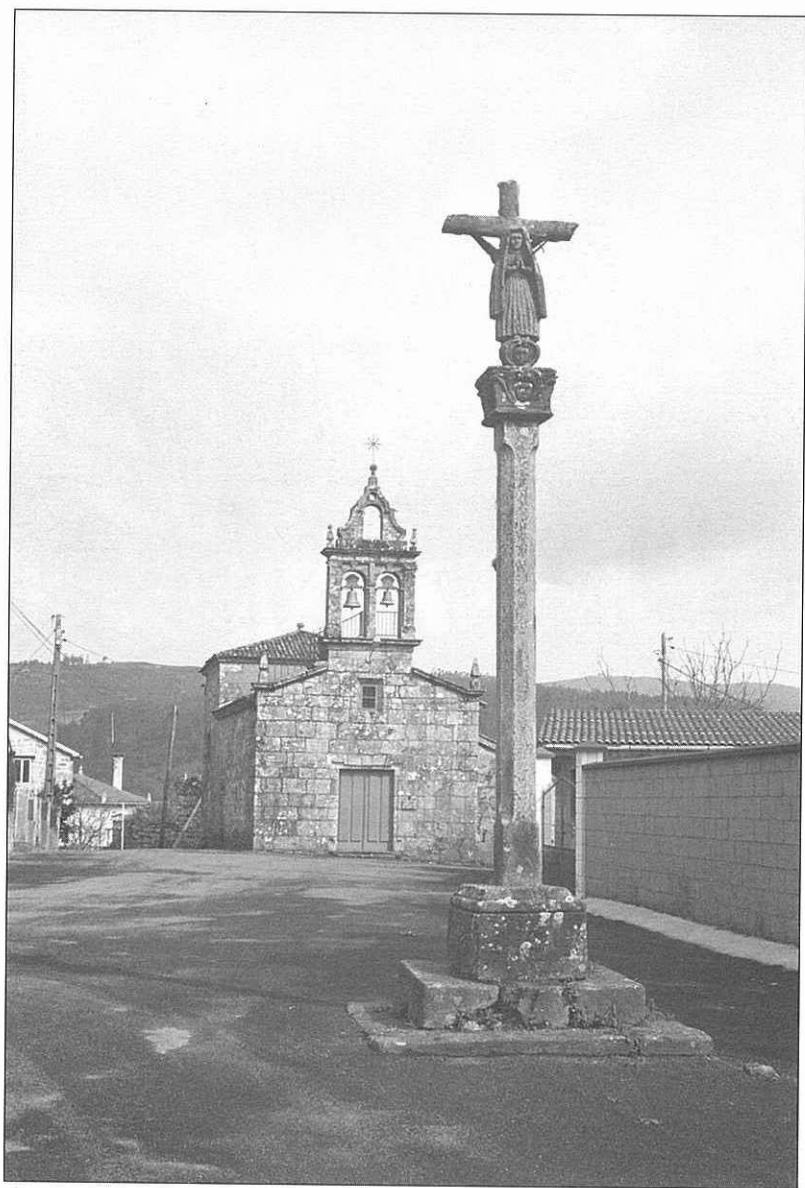
A Virxe de Guadalupe. A Grela, Codeseda.

San Bieito. Montillón.

San Bertolameu. San Xulián de Veá.

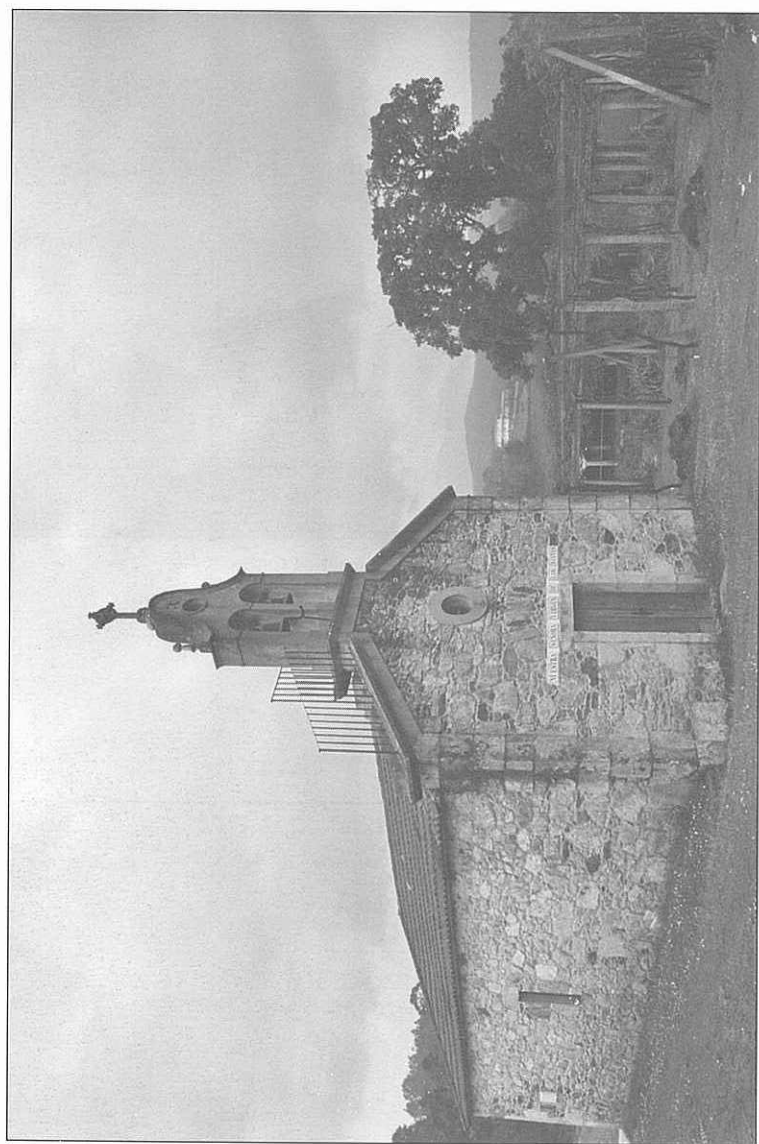
Capela de San Antonio ou da Regla. O Foxo, Rubín.

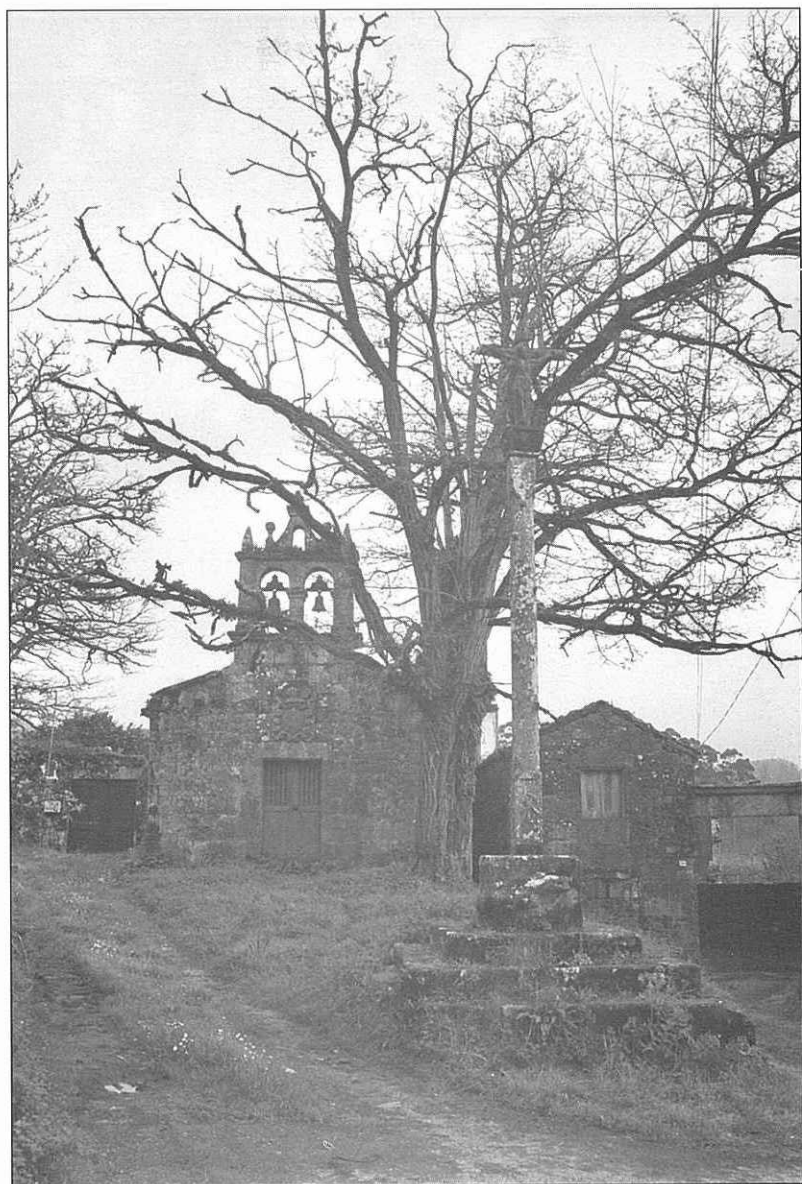
Capela do Seixo. San Miguel de Castro.

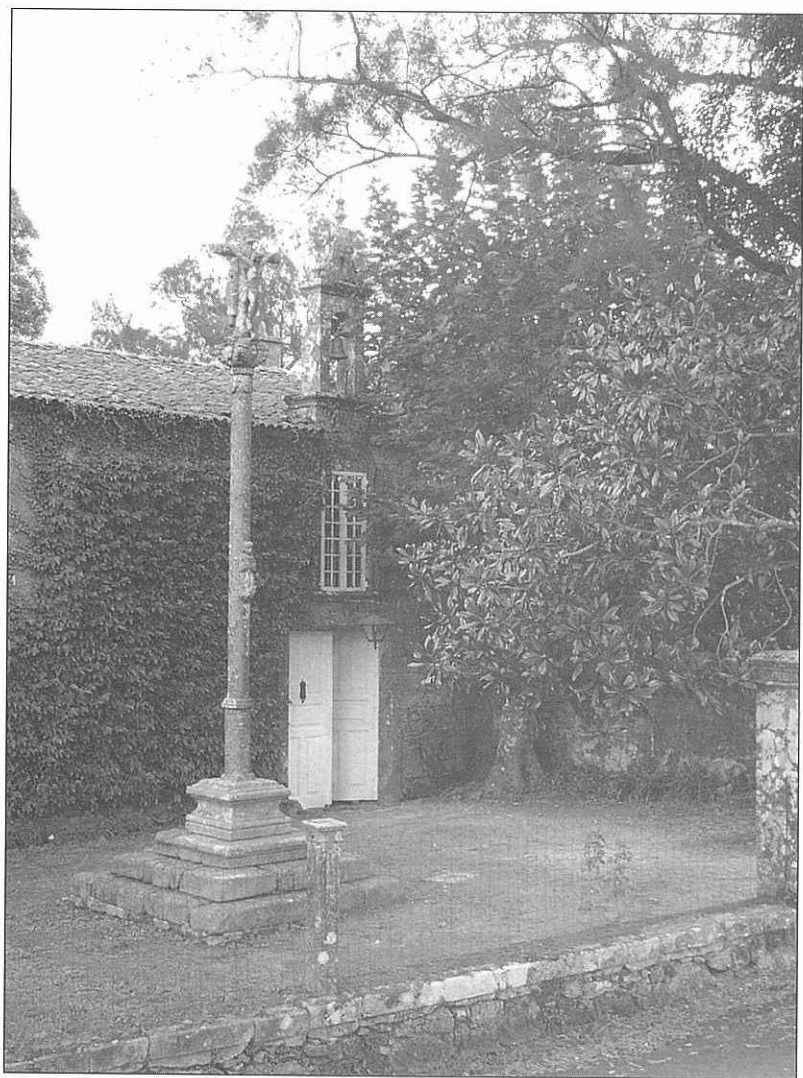
Gundián. San Miguel de Castro.

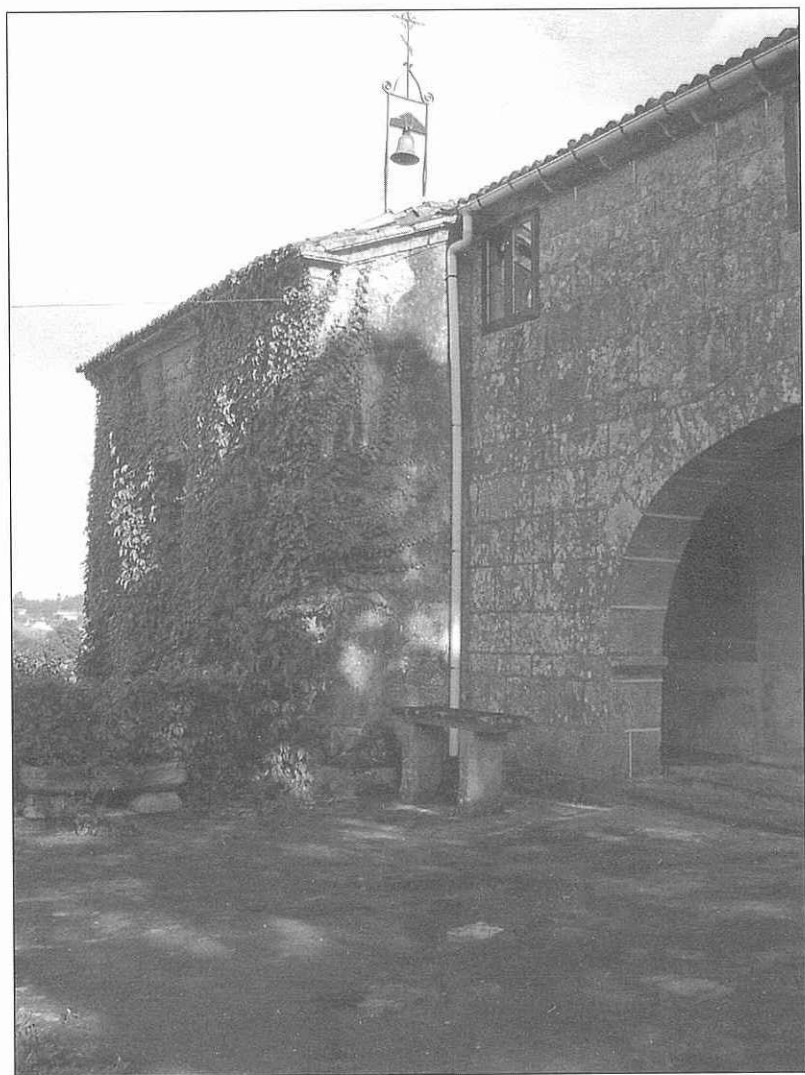
As Neves, Arnois.

A Nosa Señora de Granada. Ribadulla, Arnois.

Capela do Pazo da Mota. Riobó.

Capela do Pazo do Preguecido. Aguións.